

PŘEDMLUVA

Každý den si říkám, že jednou se můj život změní, že se něco zásadního musí stát.

Budoucnost je pro mě plná otázek, ale jednu si pokládám opakovaně: jak tohle všechno v mém životě a v životě mých dětí dopadne? Najdu práci, která mě bude těšit a naplňovat? Dokážu se jednou opravdu zamilovat a žít normální život s partnerem? Objevím v sobě to, co mi pořád ještě chybí a kvůli čemu cítím uvnitř sebe prázdno? Budeme s dětmi doopravdy v bezpečí a žít už konečně šťastný a klidný život plný radosti? A co širší rodina? Půjde dál v neustálých lžích? V pavučině tajemství, které se pomalu rozplétá? V pavučině, kterou jsem protrhla? Co se stane, až zbude jen pavouk bez pavučiny: Uteče? Schová se? Nebo se nechá sežrat? Možná už nebude hnusným, odporným, chlupatým pavoukem, ale jen maličkým, holým pavoučkem, který se bude bát vylézt z úkrytu. Kdybych chtěla být hodně krutá, mohla bych ho vylákat prostými slovy: „Zahrajem si na pavoučka!“ Bum, plác! A s pavoukem by byl provždy konec. Bohužel se tak přílišně bojím pavouků, že bych ho nedokázala plácnout snad ani botou. Nezvládla bych ho zabít, jen bych ječela a ječela. Takže jedno je jasné: až se jich přestanu bát, pak ten nejhroživější pavouk konečně odejde z mé hlavy a možná mě už nebude strašit. Dá se to vůbec, přestat se bát pavouků? Asi je to ještě dlouhá cesta, ale věřím, že se to jednou podaří...

Je to už pár let, co vyšla kniha Hra na pavoučka. Toužila jsem tenkrát, aby pravda dostala možnost vynořit se ze sítí pavučin. Koukám-li se na to zpětně, byla jsem v té době plná různých emocí – jak se říká, psychicky nestabilní. Spousta věcí v té knize chybí, protože byly pohřbené hluboko ve mně a teprve terapií lezly ven. Možná je kniha plná nejasností, zmatku, nepochopitelných věcí a nedává žádnou logiku ani smysl. Jenže přesně tak jsem to kdysi v hlavě měla. Nejspíš bych to dnes napsala trochu jinak, s větším nadhledem, bez tolika emocí, možná bych na sebe neprozradila úplně všechno a byla bych zdrženlivější a méně chaotická, protože spousta toho, co jsem vytěsnila, vycházela časem a po kouskách na povrch a více věcí by tak do sebe zapadalo a dávalo smysl. Psát něco, co se právě děje, vyjadřovat emoce, které prožívám právě v dané chvíli, je více autentické. Kdybych totéž psala dnes, byl by pohled do minulosti emočně zkreslený.

Myslela jsem, že když kniha bude na světě, uleví se mi a budu moct udělat dlouhou tlustou čáru za vším. Ale spletla jsem se. Nějak se mi to nepodařilo.

Setkala jsem se s řadou lidí, kteří vyslovili přání, abych v psaní pokračovala. Měli plno otázek: Chceme vědět, kam se život Zuzky s dětmi dál posunul, jak se vyvíjel a jak to vlastně dopadlo. Nezbláznila se? Přežila? Má děti u sebe?

Popravdě jsem se už nechtěla k psaní vracet, protože jsem měla pocit, že to byla velká chyba: neměla jsem otevírat něco tak těžkého, neuvěřitelného, nepochopitelného a jen stěží uchopitelného. V podstatě jsem ze sebe vyplivla vše, co mě trápilo, běželo mi hlavou, co jsem tehdy cítila a vnímala, jak

jsem se chovala. Vlastně vše, čeho jsem byla plná a co mě po kouskách zabíjelo, jsem vyzvracela na papír. Měla jsem veliké výpadky paměti a hlavně v tom všem zmatek. A začala jsem o sobě dost pochybovat. Jsem snad z jiné planety? – často mi blesklo hlavou.

Dnes si uvědomuji, že je dobře, že kniha vyšla, protože pravdu nemůžete nikdy dokázat. Těžké pravdy vlastně ani nesmíte vyslovit, protože jsou pro společnost nepřijatelné. Ale papír to unese, i kniha. I když přijde spousta kritiky, nenávisti, dohadů, které musí člověk ustát; ale zároveň také spousta milých slov, chápajících. Dokonce i radostných, protože někdo tam venku mezi lidmi zjistil, že v tom není sám a že se to neděje jen jemu. Možná že můj příběh někomu otevřel oči, v něčem mu pomohl.

V současnosti mám k dispozici nové informace, fakta a zprávy v podobě e-mailů či záznamů o průběhu mého života; v textu jsou šedě vyznačené. Zachycují emoční prožívání, které si z oné doby nepamatuji. Zmatenost, vytěsnění, bije se tam i realita s minulostí. Je děsivé zjišťovat, co se z hlavy vytratilo. Ještě děsivější byly momenty, kdy se ke mně dostávaly informace z minulosti – zdokumentovaná realita. Všichni to věděli, jen já ne. Nejistota je stresující. Myslím, že vytěsnění, zmatek, ztráta paměti, strach, útek, to všechno jsou následky traumatu.

Zatímco kniha Hra na pavoučka je plná intenzivních emocí, toto její pokračování je srozumitelnější, racionálnější, emocí je méně. Nebyla jsem tím vším tak pohlcená. Mám před sebou ještě dost práce, jelikož emoce a reálné myšlení by měly být

propojené. Možná je to vývoj a možná se mi je časem podaří sjednotit.

Momentálně – po tolika letech terapie – jsem už ve stabilizovaném stavu, a tak mohu začít psát a zároveň zodpovědět nezodpovězené. Co tedy zůstalo v otázkách otevřené? Co se splnilo, či zůstalo tajemstvím? Co vyšlo na povrch a kde je Zuzka s dětmi dnes? O tom všem se pokusím v této knize vyprávět.

ČÁST PRVNÍ

HLEDÁNÍ CESTY

Zlý sen

Žijeme sice skromně, ale poklidněji. Děti mají základní věci a na nic si nestěžují. Moje původní rodina mě atakuje stále. Do života mi ale vstoupil člověk, na kterého asi nikdy nezapomenu.

Nepamatuji už, jak to vlastně začalo, nejspíš telefonátem mé kamarádky, na který si matně vzpomínám. Oznámila mi, že mi bude pozítří volat pán, který se o mně dozvěděl od její známé na masáži. Chtěl by se mnou mluvit a prý se nemusím vůbec bát. Říkala jsem si – dobře, vyslechnu ho, přestože mi hlavou běželo tolik otázek: Proč mi bude telefonovat cizí chlap? A co potřebuje?

V domluvený den mi zavolal, když byl poblíž. Bylo hezké počasí a já byla právě s dětmi venku na hřišti. Navádím ho, kde jsme, ať přijde za námi. Nevěděla jsem, koho čekat ani kam ho věkově podle hlasu zařadit. Přišel starší prošedivělý pán, spíše dědeček. Podali jsme si ruku, pozdravil se s dětmi, představil se jako D. Než stačil pořádně něco říct, začalo dost pršet. Pozvala jsem ho tedy k nám na čaj, abychom nezmokli a aby mi mohl říct, proč se stavil a co má na srdci.

Zatímco si děti hrály v pokojíčku, popíjeli jsme u stolu čaj. Pan D. mi vyprávěl o své práci, že prostřednictvím jedné organizace dováží ze zahraničí oblečení dětem do Guineje. Když se dozvěděl o nás, napadlo ho pomoci i někomu tady v České republice. Je tu mnoho maminek samoživitelek a určitě uvítají nějaké oblečení. Nabídl, že ze zahraničí přiveze nějaké oblečení pro mé děti. Nejdřív jsem váhala, ale řekl, že rád pomůže.

Následující týden mi opravdu pro děti přivezl oblečení, a pěkné. Bylo dopoledne, děti ve škole a školce a já toho dědulu pozvala dál, jelikož mi chtěl ukázat, jak to v Guineji vypadá. Na notebooku našel fotku holčičky, kterou adoptoval, a vyprávěl mi o ní a její rodině – že jí nedávno přivezl notebook a šicí stroj, aby mohla šít. Dokonce se chlubil, že zaplatil velké peníze na vrt na vodu u nich.

Prohlíželi jsme fotografie a najednou mi sáhl na prsa. Škubla jsem sebou, ale říkala jsem si, že to byl nějaký omyl. Teprve když mi začal zajíždět rukou do kalhot, chytla jsem mu ruku a říkám: „Co to děláte?“ Nechtěla jsem věřit tomu, co se právě odehrává, ale jeho zrychlený dech mi naháněl strach. Čím dál víc se na mě tiskl a začal mě líbat. Byla jsem v šoku, nevěděla jsem, co se děje, cítila jsem úzkost. Nezmohla jsem se na nic jiného než na stejnou otázku: „Co to děláte? Vždyť se ani neznáme!“ Když jsem vstala a chtěla odejít, hodil mě na gauč a roztrhl mi kalhoty. Byla jsem jak zamrzlá, ztuhlá, ani jsem se nedokázala bránit. Když bylo po všem, omlouval se mi za roztržené kalhoty a že mi koupí nové. Nechal mi na skříňce pět tisíc a odešel.

Stále v šoku jsem seděla na gauči a snažila se pochopit, co se právě stalo. Teprve ve sprše jsem se úplně zhroutila a rozbrečela. Neustále jsem ze sebe toho dědu drhla a v hlavě jsem měla zmatek: To není možný, to není pravda, to se nemohlo stát. Jak jsem to mohla dopustit? Ano, moje vina, dovolila jsem to, protože jsem nic neudělala. Zamrzla jsem. Celá rozčilená jsem vzala žiletku a pořezala se na ruce. Měla jsem pocit, že jsem selhala; nenáviděla jsem se. Nevěděla jsem, co dělat, co bude následovat. Měla jsem strach, zároveň jsem na sebe

byla tvrdá. Po nějaké době jsem si namluvila, že se mi to asi jen zdálo, a nechala to plavat.

Po čtrnácti dnech se ozval znovu a že přijde na návštěvu. Nechtěla jsem. Ale k večeru zazvonil u dveří a přivezl další pytle s oblečením. Přestože jsem je odmítala, nechal je za dveřmi a odjel. Nadšení mé dcery z oblečení bylo veliké a nechápala, proč ho nechci přijmout. Nakonec jsem oblečení vzala domů – děti ho potřebují, navíc takhle pěkné bychom si nemohli dovořit. Možná to byla osudová chyba, možná jsem měla poslechnout své pocity a tělo, které vysílalo varovné signály... Nazítří mi opět volal, že se mnou potřebuje mluvit a moc se omlouvá za ty roztržené kalhoty, ať si peníze, co tam nechal, schovám na horší časy. Nereagovala jsem a zadržovala pláč.

Jednoho dne mě D. čekal před školou, kam jsem odváděla děti, že prý se mnou opravdu potřebuje mluvit, ale v soukromí. Pozval mě do restaurace, kde mě chytil za ruce a znovu se omlouval, a vtloukal mi do hlavy, že děti potřebují něco víc než to, co mají, jak k tomu přijdou, jak to musí mít těžké mezi spolužáky ve škole a že nám přivezl ze zahraničí i jídlo a sladkosti. Asi jsem byla blbá, ale neměla jsem sílu to odmítnout. Pár týdnů to vypadalo v pohodě – zapomněla jsem na to, co se stalo, děti byly rády, že mají více jídla a nové oblečení, na Vánoce dostaly dražší dárečky. D. mě udržoval v pocitu, že je nepostradatelný, že jen on je ten, kdo mi může pomoci: kdybych zavolala třeba v jednu ráno, že se něco děje s dětmi, byl ochoten přijet a odvézt je na pohotovost, což jsem i jednou využila – nikoho jiného jsem neměla. Uvítala jsem to. Uvítala jsem spoustu věcí, aniž by mě napadlo, že je možná špatně někomu tak věřit; a věřit tomu, že pomáhá nezištně.

Začala jsem se v tom dusit. Říkal, že mi nemůže pomáhat jen tak, že potřebuje motivaci v podobě sexu. Chce na oplátku, abych byla jeho milenka. I když tvrdil, že pomáhá nezištně, opak byl pravdou. Odmítla jsem ho, už nic nechceme, peníze mu vrátím a ať přestane jezdit. Naléhal, že o nás přijít nechce, že má děti rád a že si zajistí jejich adopci, protože on má zázemí a peníze a sociálka by mu děti svěřila. Tenkrát mě ani nenapadlo, že je to úplná pitomost, ale ten strach, ve kterém mě udržoval, že pokud se s ním nevyspím, zavolá na sociálku a řekne, že nemáme co jíst a nic na sebe a tak... Přitom to vůbec nebyla pravda, protože než se nám připlctl do života, žili jsme dobře; skromně, ale dobře. Nepotřebovali jsme mít všechno.

Dostala jsem se do začarovaného kruhu, ze kterého jsem neuměla utéct. Sice jsme žili lépe, ale za jakou cenu? Musela jsem s ním chodit do restaurací, do společnosti, přede všemi mě líbal a mně se chtělo zvracet. Vždyť by to mohl být můj dědeček. Donutil mě jít s ním do hotelu, vypít alkohol; nevadilo mu, že беру léky, na které bych neměla pít. A pak měl se mnou sex. Asi zní dost nepochopitelně, proč jsem to podstupovala; těžko se vžít do mé kůže a do strachu, že přijdu o děti.

Takhle to trvalo asi rok. Mezitím jsme se přestěhovali do velkého bytu, který zajistil, dokonce přispíval pěti tisíci korunami na nájem. Zároveň byl čím dál nesnesitelnější, byl dost perverzní a někdy mě fakt děsil tím, co říkal. Jednoho dne jsem mu oznámila, že se stěhuji, že už to tak nechci. „To nemůžeš, nemáš peníze, kam bys asi šla?“ Říkám mu, že je mi to jedno, jen abych nemusela být s ním a být na něm závislá. Strašně se naštvál. Odvezl mě pod pohružkou do hotelu, na pokoji mi přiložil ke krku nůžky na nehty a přikázal mi, ať si

sama svléknu kalhoty a lehnu si. Zakryl mi oči a vykládal – stále s nůžkami na mém krku, ve chvíli, když si užíval sex –, jak zvládne znásilnit dvě ženy najednou a jak by to udělal. Dokonce se to prý i stalo. Z vyprávění mi běžel mráz po zádech a říkala jsem si: Ježíš, co když je to pravda a co když to byl on, kdo to udělal a třeba je i zabil! A mě dnes taky zabije, když ho budu odmítat! Raději jsem se ani nepohnula. Nebudu popisovat, co vše mi dělal, měla jsem pak velké bolesti v podbřišku, ale hlavně že jsem to přežila. Když bylo po všem, pustil mi video ve svém mobilu, jak to všechno hezky natočil.

Ani po té zkušenosti jsem neodešla. Bála jsem se, co by bylo s dětmi.

Poznal moji babičku, znal i moji mámu. Byla jsem překvapená, ale myslela jsem si, že to je jen náhoda. V létě zajistil zájezd pro celou rodinu. Děti to prý mají za vysvědčení, už o tom vědí a těší se, tak jim to nemůžu zkazit tím, že nechci jet. Nakonec i to jsem ze strachu před ním dětem dopřála. V tuniském hotelu mi vykládal, že tu má mnoho známých a kamarádů – kdyby se cokoli stalo a nemohli jsme se vrátit zpět do Čech, máme u koho být. Panicky jsem se vyděsila při představě, že nám vezme pasy, prodá nás Tunisánům a už nikdy děti neuvídím. Ta úzkost z toho, co vše by se dětem mohlo stát! Nevěděla jsem, co mám dělat. Najednou se D. objevil přede mnou a popadl mě za ruku. Propadala jsem se do hysterie. „Chci okamžitě domů,“ povídám mu. „Nechci tu být.“ Odtáhl mě do koupelny pod ledovou sprchu. Zasyčel: „Zaplatil jsem zájezd, děti si to užívají a ty mi to musíš splatit, dřív neodjedeme. Hodná holka. Neudělej nic, čeho bys mohla litovat!“ Pak už jsem mu každý večer, když děti spaly, poslušně přenechala své tělo. Jednou jsem využila

situace, když nebyl na pokoji, a napsala jsem své známé e-mail o tom, jaký D. je, jak mi je odporný a co mi říkal. Bylo to volání o pomoc; a taky kdyby se cokoliv stalo, aby věděla, kde jsme. Jednu noc jsem se D. vzepřela a odstrčila ho. Bála jsem se, jak zareaguje, ale začal si se mnou povídat, hladil mě po vlasech, vyprávěl mi o životě. A najednou řekl: „Myslíš si, že jsem hloupy?“ Vyndal můj notebook a otevřel onen e-mail. „Proč jsi to udělala?“ Měla jsem strach, co udělá, a zároveň jsem se zlobila, že mi bez dovolení leze do mého notebooku a čte v něm. „Vím o tobě všechno, rozumíš? Ty jsi tak naivní... Ani pořádně zaheslovat notebook neumíš.“ A pak bez milosti přešel ke svým perverzním hrátkám. V duchu jsem počítala dny, kdy se už vrátíme domů. Byla to poslední kapka.

Po návratu domů jsem sebrala odvalu a skončila to s ním. Napsala jsem mu, že je konec, že se nebojím, že je jedno, co udělá, ale že už ho nechci nikdy vidět. On mi ale neustále psal, že o nás nechce přijít, že má děti rád; že se bál, že ho opustím. On je přece ten, kdo to může ukončit, ne já. Prý už měl přede mnou spoustu maminek s dětmi, které ho takto zklamaly a odehaly od sebe, ukončily to – ani neví proč, on jim pomáhá a ony se takhle odvděčí. Přestala jsem s ním komunikovat. Vzpomněla jsem si, jak se pohoršoval nad tím, jak si můžu myslet, že ze mě dělá šlapku, že to by nikdy nechtěl. Chce jenom, abych byla jeho milenkou. A tak jsem mu schválně napsala ceník služeb v domnění, že ho odradím. Zavolał, že souhlasí, že je před domem v autě a promluvíme si o tom. Tam se mi vysmál do očí: vážně jsem si myslela, že by mi zaplatil? Řekla jsem, že bych to v životě za peníze neudělala, protože to nesnáším. A že se mi hnusí, ať nám dá už pokoj. Odešla jsem domů.

Začala jsem ho ignorovat. Doma jsem se nechala zapírat. Vchodový telefon braly jen děti a říkaly mu, že tu nejsem. Děti se mě ptaly, co se děje – často mě viděly uplakanou a vyděšenou. Pak se začaly bát i ony. Potkávaly ho u školy, kde na ně čekal a něco jim vykládal, chtěl je svézt domů. Napsal mi, že má to video, co natáčel tenkrát v hotelu. Na mou prosbu, aby ho smazal, odpověděl, že ztratil paměťovou kartu, na které měl video uložené.

Pak mi jednou poslal e-mail s fotografií: děti, já a můj známý na překážkovém běhu Predator Run. Byla jsem tam s partičkou lidí jako členka týmu, během závodu na děti dohlížel jeden z party. Nechápala jsem, kde D. tu fotku vzal. Byl tam taky? Sledoval mě? Jak vůbec zjistil, že tam budeme?

Velmi žárlil, ale neměl důvod. Vysnil si, že jsem jeho milenka, nejspíš se do mě zamiloval. Ale nikdy jsem nebyla jeho přítelkyně a moc dobře to věděl. Později jsem si vymyslela, že mám přítele, jenomže to bylo evidentně také špatně. Nebralo to konce, věděl všechno. Zjišťoval, kam chodím k lékaři, jak jsem na tom zdravotně, co dělám, kdy jsem doma a kdy ne. Neustále volal, psal, nechával za oknem dary. Bydleli jsme v přízemí, proto bylo jednoduché cokoli nechat na parapetu. Pokukovala jsem tajně z balkonu, kde je: čekával za rohem, až otevřu okno a dar si vezmu. Když jsem nereagovala, prozváněl telefonem. Dary jsem většinou nerozbalovala a házela rovnou do popelnice. Posílal mi také vždy třicet rudých růží, které mi bylo líto vyhodit. A tak jsem je jednou odnesla do domova pro seniory a rozdala je. Babičky měly jiskřičky v očích a já byla ráda, že alespoň někomu udělaly růže radost.

A pak se to stalo. Po půlročním odloučení dva osudné dny, kdy jsem ho pustila do bytu. Nejprve trval na tom, že musím podepsat jeden papír, aby mohl zrušit společnou firmu, k níž jsem se upsala, když mě chtěl mít v moci. Usiloval o to, abych mu nemohla jen tak utéct. Prý ať se nebojím, že mi nic neudělá. Ani jsem to nečetla a nevěděla jsem, co podepisuji. Chtěla jsem to mít za sebou, ať už je pryč. Ale prohlásil, že přijde druhý den, aby opravil rozbitou kliku u vchodových dveří a prasklou žárovku na chodbě. Při odchodu mě přitiskl k sobě, pohladil; to, co mi zašeptal, si vybavuju jen hrubě, ale znělo to dost strašidelně: přál si, spíš to byl výhrůžný rozkaz, abych mu napsala teď hned SMS ve smyslu, že zítra to rozjedeme nebo něco podobného. Ze strachu jsem napsala, co chtěl, a doufala, že ho to uspokojí. Nechápala jsem důvod, ale říkala jsem si, že asi když už mě nemá, aby se třeba cítil ještě potřebný, nevím. Vůbec mě nenapadlo, že tato esemeska bude pro něj důkaz. Druhý den ráno opravdu přišel, s sebou tašku s náradím. V obýváku si sedl na gauč, prohlížel si mě a řekl, že jsem velmi zhubla a ať se svléknu do spodního prádla, že mi nic neudělá, ať mu důvěřuji, že se chce jen podívat. Opět jsem zamrzla a na rozkaz se svlékla. Pak na mě sáhl a řekl, ať se svléknu celá. To už jsem nechtěla a chtěla se obléknout. Prý že mi s tím pomůže. A pak mě uhodil. Najednou jsem ležela bezvládná na gauči a on mě masíroval olejíčkem, který si donesl, dokonce přinesl své prostěradlo, na kterém jsem ležela. Pamatuji si pak už jen, že mi utřel kouskem prostěradla čelo, které krvácelo. Užíval si s mým tělem. Snažila jsem se ho rukama odstrkovat, ale nereagoval. Potichu jsem plakala. Nedokázala jsem říct ne. Měla jsem strach z jeho výhrůžek a taky jsem věděla, že když

budu v klidu, nebude to tak bolet. Zároveň jsem měla v hlavě ten starý zajetý mechanismus, že nesmím odporovat, jinak to bude horší nebo kvůli mně bude ublíženo někomu jinému. Pak odešel do koupelny a za chvíli mě otočil na břicho a znovu a znovu si užíval. Potom beze slova odešel.

Dál už to mám tak nějak v mlze. Vzpomínám si, jak mi policie říká, ať se ustrojím, a pak jsem ležela v sanitce. Po ošetření v nemocnici mě přivezli zpět do bytu a vyšetřovali, co se stalo. Pana D. jsem popsala a řekla, že ho neznám. Jenže on se vrátil. Když zazvonil, byl to pro mě veliký šok. Uskočila jsem do pokoje schovat se za dveře. Policistka se mě ptala, zda je to on, a já jsem řekla, že ne. Moje poslední vzpomínka z toho dne byla, jak někdo říká – to je on, popis sedí. A že se D. chytil, protože se sám zeptal, zda jsem byla znásilněná, a přitom to přece nemohl vědět. Pak jsem seděla na židli v kuchyni a plakala a omlouvala jsem se, že jsem lhala, když jsem tvrdila, že pachatele neznám. Nechtěla jsem nikomu ublížit. Myslela jsem, že se to řešit nebude, když pachatel bude neznámý. Oba jsme jeli k výslechu na stanici. Se mnou tam byl intervent, který se mě snažil podpořit, abych vypovídala. Domů jsem se ten den nevrátila a domluvila jsem se s vyšetřovatelem, že přespím i s dětmi u kamarádky. Než jsem druhý den odešla domů, přijel technik odebrat vzorky DNA a někdo řekl, že je to na dobré cestě, že našli sperma a DNA ho usvědčí. Taky proto, že jim tehdy při výslechu řekl, že se mnou neměl sex. Dokonce se našla i igelitka s nářadím. Následně mi telefonoval Bílý kruh bezpečí, že dostali echo od policie, proto se se mnou spojili. Jejich advokátka mi vysvětlovala, že je to dost vážná situace a že pokud se rozhodnu ji řešit, může mě v této kauze

zastupovat. Souhlasila jsem. Zjistila jsem, že tak jednoznačné to není, protože D. se zničehonic přišel přiznat policii, že se mnou v ten den sex měl, ale byl z mé strany dobrovolný.

Začalo tedy vyšetřování. D. měl zakázáno kohokoliv z rodiny kontaktovat. Párkrát psal mé kamarádce a vyhrožoval. Dokonce napsal masérce, přes kterou se o mně údajně dozvěděl, že pokud nestáhnu obvinění, moji kamarádku bude žalovat za křivou výpověď a mě zbaví svéprávnosti. Kamarádka mi tu přeposlanou SMS dala se strachem přečíst; říkám jí, ať ji ona nebo masérka předají policii. Jenže mi na to řekla, že nemůže, protože masérka si to nepřeje a ona ji nechce zradit. Ale co já? – sobecky jsem si v duchu říkala. Vždyť mi mohla pomoci. Bohužel takových možných důkazů byla spousta, jenže strach lidem nedovolil je použít. O tom já něco vím. Velmi mě to mrzelo. Bála se kamarádka, že přijde o masáže zdarma? Nebo že by masérka přišla o klienta a tím o veliké peníze, co jí D. dává? Vyhrožoval snad oběma natolik, že měly strach? Možná se masérka obávala, že přijde o práci. Kdoví čím vším D. vyhrožoval, manipuloval. Moje kamarádka mi párkrát psala, že ji odchytil na ulici a ptal se na mě. Dokonce kontaktoval mou advokátku a snažil se docílit, abychom stáhli obvinění. Samozřejmě na to nikdo nepřistoupil a jeho to znejistělo. Také hlásal, že moje děti bude sledovat a dohlížet na ně. Na to dostal jednoznačnou odpověď, že pokud se jen přiblíží k mým dětem, je to další trestný čin. Nikdy by mě nenapadlo, že by setkání s tím hodným, milým pánem, takovým dědečkem, co chce pomoci, mohlo dopadnout takhle. Mohla jsem to přece tušit. Jak je možné, že mi to vůbec nedocvaklo? Byl to hnusný, zlý, manipulativní člověk.